

Відплата. Відплата

Про книгу

Головна героїня детективної повісті «Відплата» — бібліотекарка, яка, за збігом обставин, у чужому місті не просто зуміла віртуозно розкрити злочин, а й зустріла коханого. Та чи на щастя... Старовинний Кременець, у якому відбуваються події, слугує не просто тлом чи фоном зображуваного. Він — живий. Автор натхненно залюбить у нього кожного, хто читатиме.

ЯНКЕВИЧ

ВІКТОР

ДЕТЕКТИВНА АГЕНЦІЯ

ВІДПЛАТА

© Видавництво "НК-Богдан"

www.bohdan-books.com

ISBN 978-966-10-7817-7

Віктор Янкевич

Відплата

повість

Розділ 1

Хто вона?

Ніхто не хотів сидіти вдома. День видався досить теплим як на середину квітня. Вчора йшов невеличкий дощ, але сьогодні сонце вже все висушило і, зробивши свою роботу, зависло високо в небі, ніби споглядаючи за всім, що відбувається тут, унизу. Парк Шевченка, в самому серці мальовничого міста Кременець, заповнили студенти педагогічної академії й медичного училища, і він нагадував вулик з тисячами бджіл. Центральну вулицю — молоді матусі з візочками, яких, здавалося, було в рази більше від усіх, що поспішали хто куди. Віддалені темні куточки — чоловіки з пластиковими стаканчиками в руках і пляшками сорокаградусної за пазухами. Труби горіли і вимагали ліків. Звичайний день звичайного містечка, в якому нічого не відбувається. Майже нічого.

Запхавши руки в кишені світлих джинсів, з чорною сумочкою на плечі, з супермаркету «Рукавичка», що праворуч від входу в парк, вийшла жіночка. В білих кедах, блакитному светрі з картатим візерунком, із розсипаним по плечах довгим темним волоссям, вона суттєво відрізнялася від інших, які тільки й думали, як виділитися своїм яскравим одягом. Раптом сильним ударом в плече її збили з ніг. Вона навіть не втямила, що відбувається, як вже сиділа на холодному бетонному покритті. Плече, як і «м'яке місце», на яке вона приземлилася, — боліли. Жінка кинула різкий погляд на того, хто так нахабно збив її. Перед нею стояла світловолоса красуня у зеленій сукні, яка підкреслювала витончену фігуру. Малахітові замшеві туфлі переливалися під променями сонця. Білявка дивилася без краплі жалю чи співчуття. Їй було байдуже і єхидна посмішка на обличчі та надто зверхній погляд лише підтверджували це.

— Дивись куди сунеш! — промовила вона й оцінююче подивилася на жінку, що все ще сиділа на бетоні.

— Взагалі-то... — почала було брюнетка, та блондинка враз зупинила її.

— Взагалі-то, — перекинула й склала руки на грудях, навіть не думаючи допомагати бідолашній. — Таких, як ти, не так вже й легко

помітити. Вдягни краще щось... нормальне. Сучасніше і яскравіше, а то як... пацан з рогаткою. В такому... тебе через кожні п'ять метрів з ніг збиватимуть. — Блондинка голосно засміялася, чим привернула увагу навколишнього люду. — А знаєш, краще взагалі сиди вдома, щоб не ганьбитися. Знайди собі якусь компанію, з таких самих лузерів, і не висовуйтеся зі своєї нори. Все. Давай. У мене справи. Успіхів! — повернулася і зайшла в двері супермаркету.

Якийсь хлопчина, скоріш за все студент, підбіг і допоміг жінці встати. Та подякувала і, коли він пішов, зиркнула на двері, за якими зникла білявка.

— Пішла ти... Сучка, — вичавила з себе і, похнюпившись, пішла.

Тихо, наче мишка, жіночка збігла сходами, звернула праворуч і неквапно пішла головною вулицею, оминаючи тих самих матусь із візочками, які то гуляли, то стояли, обговорюючи важливі, на їх думку, новини спокійного міста. Минула аптеку і продуктовий магазин «Делікат». Прощмигнула повз людей на автобусній зупинці, за якою була лютеранська церква. Перебігла через бічну вуличку. Кілька таксистів кинули на неї погляди, видивляючись чергового клієнта, та зрозумівши, що це не їхнє, продовжили розмову. На майданчику біля «Приватбанку» якийсь чоловік кричав про довжелезні черги. Ще одна автобусна зупинка. З сумки вирвався голосний дзвінок мобільного телефона. Жінка поспіхом дістала його і прийняла виклик.

— Так... Алло!... Я ж просила тебе більше ніколи не телефонувати мені! Не доходить?.. Я розлучаюся з тобою не через те, що не кохаю... Чому!? Ти ще питаєш мене, чому!?!... Тому, що ти, як би це м'якше сказати, був із тією сукою, ось чому!.. Я тобі ще раз кажу, забудь цей номер. Побачимося в суді! — крикнула, завершила виклик і кинула телефон в сумку.

Захопившись розмовою, жінка й не помітила, як, замість піти прямо, пішла праворуч у вузеньку, майже порожню, вуличку. Вона зупинилася біля будівлі колишнього готелю. Зараз там офісні приміщення і магазинчики. Роздивившись навкруги розвернулася, вийшла на головну дорогу й звернула праворуч. Біля костелу Святого Станіслава зупинилася трохи перевести подих. Не так від ходьби, як від злості через телефонний дзвінок, якою, просто таки, палало її обличчя. Воно стало червоним, а сіро-зелені очі налилися кров'ю. За мить в очах

з'явилися сльози. Злість перейшла у відчай. Щоб втриматися на ногах, оперлася рукою в стару сіру стіну. Їй здалося, що вона задихається. Голосно прокашлявшись, витерши сльози, поправивши кофту і джинси, вона пішла далі. Ніхто на роботі не повинен бачити її болю.

В холі центральної бібліотеки імені Юліуша Словацького стояло п'ять дерев'яних стендів. На кожному з них було описано ключові моменти з історії міста. Не звернувши на них жодної уваги, жіночка пішла далі. За одними дверима хтось не дуже вміло намагався грати на фортепіано щось, здається, з Баха. За іншими — тиша. Жіночка вибігла на другий поверх скрипучими дерев'яними сходами і зайшла в двері порожнього читального залу. Підійшла до синього стола праворуч. Повісила на бильце крісла сумочку. Сіла. Дістала з шухляди книгу й поклала перед собою. Заплющила очі, зосереджуючись. Потім розгорнула книгу й занурилася у читання. Вона й не помітила, як пройшло кілька годин, а сонце вже готове було сховатися у свій вічний сховок.

— Ти ще залишаєшся? Бо ми вже йдемо, — пролунало до неї з коридору.

— Я ще побуду, — відповіла вона не відриваючись від читання.

— То закриєш тут все!

Жінка почула, як спускаються скрипучими сходами. За кілька хвилин знову почула знайомий скрип. Напевне, хтось щось забув. Придивившись, побачила світловолосу незнайомку, що наче вихор влетіла у читальний зал і зупинилася. В руках вона тримала книгу. Темні джинси, коричнева, здається, на два розміри більша, кофта, чорні кросівки.

— А де всі? — перелякано запитала та і повернулася до дверей, ні на мить не зводячи погляду зі сходового майданчика.

Жінка одразу ж встала з-за столу і приємно посміхнулася.

— Доброго дня. Мене звати Левицька Юлія. Та можна просто Юля. Я тільки три дні, як тут працюю. Приїхала з...

— Олександра Скрипник, — перебила білявка. — Але можна просто Саша, якщо вже на те пішло. Що читаєте? — запитала, хоча насправді її зовсім не цікавило, що там читає бібліотекарка.

— «Гру у три руки» Олексія Волкова, — відповіла Юля і, дивлячись на книгу, що жінка притискає до грудей, запитала. — А ви?

— Любите детективи? —Олександра начеб не почула запитання.

Нарешті відірвавши погляд від сходів, підбігла до вікна, відсунула вбік жалюзі і подивилася кудись на вулицю. Щось не на жарт налякало її, і вона, відступивши, притулилася спиною до стіни. Потім повернулася до полиці. Вдаючи, що цікавиться книгами, взяла одну з них в руки, погортала й за мить повернула на місце.

— Вони слідкують за мною. Він слідкує, — тихо промовила не повертаючись обличчям до співрозмовниці.

— Хто? — запитала Юля і, підійшовши до вікна, глянула туди, куди ще хвилину тому дивилася білявка.

— Ти бачиш його? — перелякано спитала та.

— Кого? Я нікого там не бачу. Дівчата якісь кудись йдуть. Літнє подружжя прогулюється тримаючись за руки. Так мило, — замріяно мовила Юля і за мить вже серйозно додала. — Кого я маю там побачити?

— Ти нічого не розумієш. Не розумієш! — крикнула Саша і, схопивши Юлю за руку, потягла до столу, на якому лежала розгорнута книга, посадила на стілець, а сама сіла навпроти так і не відпускаючи її долоні. — Це тобі не вигадані детективи, це — життя. Ти повинна мене вислухати. Може вже завтра...

— Вибачте, — їхню бесіду перебив чоловік у чорній бейсболці, яка кидала тінь на його обличчя.

Він зненацька з'явився у дверях читального залу і тим самим трохи налякав жінок. Побачивши його, Олександра різко встала з-за столу. Запала незручна тиша, яка тривала не більше хвилини.

— Ви щось хотіли? — ввічливо запитала Юля.

— Мені б пошту перевірити... електронну, — відповів незнайомець вказавши на один з комп'ютерів. — Можна?

— Взагалі-то ми вже зачинаємося, — промовила бібліотекарка, помітивши, з якою тривогою дивиться на нього Олександра.

— Не хвилюйтеся, — якимось неприємно всміхнувся чоловік. — Я швидко.

Раптом Саша рвонула з місця, побігла, ледве не збивши незнайомця з ніг і грюкнувши дверима. Юля почула, як її нова знайома збігає скрипучими сходами. Зиркнула на чоловіка, який усе ще неприємно всміхався.

— Знаєте. Я передумав. Якщо ви й справді зачиняєтеся, то не буду вам заважати. Пошту можна і вдома перевірити. Правда ж? — сказав він.

Юля підбігла до нього і схопила за руку.

— Зачекайте, здається... — почала вона, та чоловік вирвався і вибіг.

Юля, так нічого і не зрозумівши, підійшла до вікна. Відсунула вбік жалюзі. Подивилася вниз. Побачила, як білявка, озираючись, біжить і зникає за мурованим парканом старого костелу. Незнайомець, який навіть не назвав свого імені, квапиться за нею. Він тільки на мить зупинився і подивився на вікна бібліотеки. Побачивши Юлю, помахав їй рукою і продовжив шлях.

— Божевілля якесь, — сказала сама до себе жінка і знову сіла за стіл. Потім різко зірвалася з місця і за мить вже стояла біля вінка. — Бляха! Як я її не впізнала? Це ж та сама хамка, що нагло збила мене з ніг біля супермаркету... А може, я помилилася. Та ні, це точно вона. Але якась... не така, — намагаючись згадати, Юля помалу повернулася за стіл. Відкрила книгу. — Цікаво, а що ж буде далі? — прошепотіла, маючи на увазі зовсім не цей роман.

Відповідь на це питання прийшла через чотири дні в особі старшого слідчого Кременецького відділу поліції Головного управління Національної поліції України Штуки Юрія Сергійовича.

Розділ 2

Несподіваний візит

Стрілки настінного годинника показали першу годину дня. В читальний зал зайшла завідувачка бібліотеки Оксана Анатоліївна і професійним поглядом оцінила ситуацію. В кутку за комп'ютером сидів чоловік шістдесяти літ у товстелезних окулярах і, майже впритул втупившись у монітор, переглядав якісь картинки. За столом біля вікна — жінка у бірюзовій плетеній сукні. Оксана Анатоліївна підійшла до неї і нахилилася.

— Юлечко, а в тебе очі від того читання не повилазять? — сказала і посміхнулася. — Скільки тобі років? — запитала і сама ж відповіла. — Тридцять три. А ти сидиш тут зі своїми детективами. Подивись, яка погода гарна. Піди погуляй десь. Ти вже тиждень у місті, а міста ще толком і не бачила. І що ти там знов читаєш?

— Але навіть мрець має мати гарний вигляд. Особливо, якщо він львів'янин, — загадково відповіла Юля і перегорнула сторінку.

— Що? — скривилася директорка, не зрозумівши, до чого це було сказано.

— Це моя улюблена цитата з нового детективу Богдана Коломійчука «Готель Велика Прусія», — пояснила Юля.

— Коломійчука? Знаю. Приїжджав до нас у бібліотеку минулого року. Гарний такий чоловік і книги його гарні — легко читаються. Але зараз не про це. Збирайся і ходімо обідати. І цьому скажи, — вказала на чоловіка за комп'ютером, — що в нас обід, хай о другій приходить.

— Я не хочу, дякую, — ввічливо відмовилася Юля.

— Ти дивися, бо так все життя просидиш за книгами. Хлопа тобі нормального треба! Раз у себе там в Херсоні не знайшла, то, може, хоч тут поталанить.

— Я правда не голодна. Ви йдіть, а я, як ви тут кажете, на хазяйстві залишуся?

— Чоловіка тобі хорошого треба, — не вгавала Оксана Анатоліївна.

— Ага, треба! — не витримавши підвищила голос Юля. — Ще он з попереднім до кінця не розібралася. Через місяць — суд. А ви кажете, чоловіка... Дякую. Була я в тому болоті, більше не хочу.

— Так рано чи пізно...

— Пізно, — перебила директорку Юля. — Краще пізно. Не хочу і не буду. Дякую. Іншим разом і не в цьому місті.

— О на маєш! А місто тобі чим не вгодило? Ти його хоч бачила? — розізлилася Оксана Анатоліївна. — Я, взагалі-то, допомогти тобі хочу.

— Вибачте, — понуро мовила Юля.

— Хочеш лишатися — лишайся, що з тебе взяти. Піди на кухню хоч кави собі зроби, — сумно видихнула завідувачка.

— Добре. Дякую вам.

— Так, — голосно, тоном грізного керівника мовила Оксана Анатоліївна. — Ми пішли. Проконтролюєш тут усе. За годинку будемо.

Завідувачка вийшла на сходовий майданчик і крикнула іншим працівникам бібліотеки, що вона вже готова йти. За мить Юля почула вже звичне рипіння сходів під ногами жіночок, які явно поспішали, щоб встигнути пообідати за відведену їм годину обідньої перерви. Потім все затихло. Лише поодинокі клацання мишкою літнього чоловіка переривали цю тишу. Юля розслабилася і повністю поринула у книгу.

Від захоплюючого детективу її відірвав високий чорнявий чоловік, який зайшов до читального залу і зупинився у дверях. Він нагадував якогось чиновника. Шкіряні туфлі начищені до блиску. Поверх білосніжної сорочки — темно-синій піджак. Одну руку він запхав у кишеню чорних брюк. На іншій виднівся красивий і, напевно не найдешевший, годинник.

— Доброго дня! — промовив незнайомиць. — Оксана Анатоліївна на місці?

— Ви з нею розминулися, вона на обід пішла, — відповіла Юля і встала.

— А що вже перша? — здивувався чоловік і зиркнув на наручний годинник. — Я трохи втратив відчуття часу. А коли вона буде?

— Думаю, о другій.

— А ви?... Я раніше вас тут не бачив.

— А мене тут раніше й не було. Левицька Юлія, а можна просто Юля. Я тут лише тиждень. Приїхала з Херсона. За програмою обміну досвідом, так би мовити. Планую пробути тут ще два тижні, а тоді... до

рідного дому, до рідної неньки, — засміялася і перевела погляд на підлогу ніби соромлячись.

— Ясно, — якось розчаровано мовив той. — Юрій Сергійович Штука. Старший слідчий Кременецького відділу поліції Головного управління Національної поліції України.

— Ого! — здивувалася жінка. — Як офіційно! Нічого собі. Ніколи не була в поліції. І що ж поліція робить в бібліотеці? Це щось новеньке, — сказала не так йому, як сама собі.

— А що вас дивує? Думаєте, в поліції немає людей, які люблять читати? Боюся вас розчарувати. Є. Хоча насправді я тут у справі.

— Хто б сумнівався, — хихикнула Юля. — Може, я зможу чимось вам допомогти?

— Якщо ви тут уже тиждень то, думаю, зможете допомогти. Принаймні варто спробувати. Не знаєте, хто працював у бібліотеці в понеділок п'ятнадцятого квітня десь о пів на шосту вечора?

— Знаю, — посміхнулася Юля. — Я. Всі розійшлися, а я саме дочитувала детектив, — раптом посмішка зникла з її обличчя.

Вона згадала налякану жінку, яка саме в той час, про який говорив слідчий, була тут, у читальному залі. Згадала незнайомця в чорній бейсболці, який ще більше налякав бідолашну. Згадала, як та, мало не збивши чоловіка з ніг, вибігла з бібліотеки. Як він пішов за нею і як помахав з вулиці на прощання. Юля помітно занервувала. Зблідла. Очі посіріли. Уникала погляду, здавалося, ніби намагалася згадати щось дуже важливе.

— Раз так, тоді саме ви мені й потрібні. Ми можемо поговорити? У вас знайдеться вільна хвилинка? — повернув її до реальності Юрій Сергійович. — Присядьмо і ви розповісте мені все, що відбулося тут того вечора.

— Та жінка, Олександра Скрипник, з нею щось сталося? Вона була налякана. І той чоловік...

Юля розповідала слідчому, що відбулося у стінах бібліотеки п'ятнадцятого квітня, не більше десяти хвилин. Юрій Сергійович все записав у синій, з жовтими вставками, блокнот. На мить задумався, нервово покусуючи нижню губу.

— А ви можете детально описати цього чоловіка?

— Я... Я навіть не звернула уваги. Я не думала... Можливо, якби я побачила його, то згадала б, а так... Хоча, зачекайте. Він був у світлих джинсах і білій футболці, — Юля подумала хвилину і продовжила. — А ще коричневий піджак. Зростом десь метр сімдесят, не більше. Вага до дев'яносто. Чорна бейсболка з білими літерами «N» та «Y». Він був такий трохи повненький. І лице в нього кругле. А от рис обличчя я не запам'ятала, вибачте, бейсболка закривала, неможливо було роздивитися. Щось у ньому мене насторожило. Якийсь він підозрілий. І та посмішка... То, що сталося з тією бідолашною жіночкою?

— Нічого собі. І це називається «не звернула уваги»? Ви говорите, як справжній...

— А в хороших детективах, — перебила слідчого жінка, — деталі мають велике значення, от я і... То що з нею?

— Про це пізніше. Повернемося до того незнайомця. Може, ви ще щось згадаєте? Хоч якісь деталі. Може, якісь особливі прикмети. Борода, вуса, шрам на обличчі, — з надією мовив слідчий.

— Вибачте... Я сказала все, що мені вдалося згадати, але ще подумаю. На обличчі шрамів точно не було, а от руки... Руки в нього наче він фізично жодного дня не пропрацював. Я, коли схопила його за рукав...

— Ви схопили його за рукав? Навіщо?

— Я ж кажу, він видався мені якимсь підозрілим. Так от. Руки в нього гладенькі, як у дівчинки. Поки, здається, все.

— Ви нам дуже допомогли. Я навіть не думав. Такий опис. А ви точно бібліотекар?

— Бібліотекарка, — відповіла Юля суттєво наголосивши на «ка».

Юрій Сергійович вирвав з блокнота аркушик і записав на ньому номер свого мобільного. Підсунув до Юлі.

— Якщо щось згадаєте, обов'язково зателефонуйте мені. Добре?

— Звичайно, — жінка склала аркушик вдвоє. — То що сталося? Я відповіла на ваші питання, а от ви на моє так і не відповіли.

— Вона зникла. Скрипник Олександра В'ячеславівна зникла в понеділок, п'ятнадцятого квітня десь між п'ятою тридцять і сьомою.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ